

POSTANOWIENIE

Dnia 29 grudnia 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Leszek Bosek

w sprawie z powództwa J. H.
z udziałem M. H.
o podział majątku wspólnego,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 29 grudnia 2022 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawcy
od postanowienia Sądu Okręgowego w Katowicach
z dnia 31 maja 2021 r., sygn. akt IV Ca 281/21,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. ustala, że każdy uczestnik ponosi koszty postępowania kasacyjnego związane ze swoim udziałem w sprawie;**
- 3. przyznaje radcy prawnemu M. P. od Skarbu Państwa - Sądu Okręgowego w Katowicach kwotę 120 (sto dwadzieścia 00/100) złotych, powiększoną o kwotę podatku od towarów i usług, tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej powódce z urzędu w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

J. H. wniósł o ustalenie, że w skład majątku wspólnego małżonków J. H. i M. H. wchodzi prawo własności nieruchomości położonej w K. przy ul. [...] w K. oraz o podziału majątku wspólnego przez przyznanie na własność M. H. przedmiotowej nieruchomości, przy jednoczesnym zasądzeniu od uczestniczki na rzecz wnioskodawcy spłaty w wysokości 90 000 zł.

Postanowieniem z 20 stycznia 2021 r. Sąd Rejonowy Katowice-Wschód w Katowicach ustalił, iż w skład majątku wspólnego małżonków J. H. i M. H. wchodzi następujące składniki: a) telewizor marki S. – o wartości 1 000,00 zł; b) laptop marki S. – o wartości 300,00 zł; c) głośnik marki S. – o wartości 500,00 zł; o łącznej wartości 1 800,00 zł (pkt 1); ustalił, iż z majątku wspólnego małżonków J. H. i M. H. poczyniono nakłady na majątek osobisty M. H. w kwocie 760,06 zł (pkt 2); dokonał podziału majątku wspólnego J. H. i M. H. w ten sposób, że na wyłączną własność wnioskodawcy J. H. przyznał wszystkie składniki majątku opisane w punkcie 1 o wartości 1 800,00 zł (pkt 3); zasądził od J. H. na rzecz M. H. kwotę 519,97 zł tytułem spłaty, płatne w terminie 30 dni od dnia uprawomocnienia się postanowienia (pkt 4) i rozstrzygnął o kosztach postępowania (pkt 5).

Postanowieniem z 31 maja 2021 r. Sąd Okręgowy w Katowicach oddalił apelację wnioskodawcy (pkt 1) oraz rozstrzygnął o kosztach postępowania apelacyjnego (pkt 2 i 3).

Od postanowienia Sądu Okręgowego skargę kasacyjną wywiódł wnioskodawca, zaskarżając je w części, tj. w zakresie pkt 1.

Wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, powołał się na potrzebę wykładni przepisów prawa budzących poważne wątpliwości i wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów (art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c.).

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna jest środkiem zaskarżenia przysługującym od prawomocnych orzeczeń sądów drugiej instancji w sprawach cywilnych. Uzupełnia system środków zaskarżenia w modelu dwuinstancyjnego postępowania sądowego (por. art. 176 Konstytucji RP). Skarga kasacyjna stanowi zatem nadzwyczajny środek zaskarżenia, którego rozpoznanie przez Sąd Najwyższy nie może leżeć wyłącznie w interesie skarżącego, lecz musi być uzasadnione interesem publicznym, w tym potrzebą zapewnienia jednolitej wykładni i stosowania prawa. Konstytucyjnym obowiązkiem Sądu Najwyższego jest sprawowanie nadzoru nad działalnością sądów powszechnych i wojskowych w zakresie orzekania (art. 183 ust. 1 Konstytucji RP). Wyłączną podstawą oceny

skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia do rozpoznania są wskazane we wniosku o jej przyjęcie do rozpoznania przyczyny kasacyjne wraz z uzasadnieniem (art. 398⁴ § 2 k.p.c.).

Potrzeba wykładni przepisów prawa przez Sąd Najwyższy w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. zachodzi, gdy są one źródłem poważnych wątpliwości interpretacyjnych, nie doczekały się wykładni albo niejednolita wykładnia wywołuje rozbieżności w odniesieniu do identycznych lub podobnych stanów faktycznych (por. postanowienia SN z: 28 marca 2007 r., II CSK 84/07; 17 czerwca 2015 r., III CSK 59/15; 3 sierpnia 2017 r., IV CSK 85/17; 9 września 2022 r., I CSK 1637/22). Skarżący powinien więc wskazać argumenty, które prowadzą do rozbieżnych ocen prawnych, przedstawić własną propozycję interpretacyjną oraz wykazać celowość dokonania wykładni konkretnego przepisu przez Sąd Najwyższy ze względu na potrzeby praktyki sądowej (por. postanowienia SN z: 14 grudnia 2012 r., III SK 29/12; 26 kwietnia 2018 r., IV CSK 571/17; 12 lutego 2020 r., II CSK 226/19).

Skarżący nie sprostował wskazanym wymogom ustawy.

Po pierwsze, trudno zgodzić się ze skarżącym, że zachodzi potrzeba wykładni art. 33 pkt 10 k.r.o. w zw. z art. 12 ust. 1 ustawy z 15 grudnia 2000 r. o spółdzielniach mieszkaniowych w brzmieniu obowiązującym przed nowelizacją dokonaną ustawą z dnia 19 sierpnia 2011 r. o zmianie ustawy o niektórych formach popierania budownictwa mieszkaniowego oraz ustawy o spółdzielniach mieszkaniowych (Dz.U. z 2011 r., Nr 201, poz. 1180). Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie przekonuje, że wskazywane wątpliwości nie zostały dostatecznie wyjaśnione w uchwale Sądu Najwyższego z 22 kwietnia 2015 r., III CZP 13/15.

Po drugie, analiza powołanych przez skarżącego we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania orzeczeń tj. uchwał Sądu Najwyższego z 14 sierpnia 1985 r., III CZP 41/85 oraz z 30 listopada 1974 r., III CZP 1/74 wskazuje, że nie zostały one wydane w takich samych lub bardzo podobnych stanach faktycznych. W odróżnieniu od niniejszej sprawy dotyczą przekształceń w obrębie spółdzielczych praw do lokali mieszkalnych.

Mając na względzie powyższe, Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. orzekł, jak w sentencji.

O kosztach orzeczono na podstawie art. 520 § 1 k.p.c. O wynagrodzeniu należnym ustanowionemu z urzędu w postępowaniu kasacyjnym pełnomocnikowi wnioskodawcy orzeczono na podstawie § 16 ust. 4 ust. 2 w zw. z § 10 ust. 1 pkt 8 i § 8 pkt 2 w zw. z § 4 ust. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu (tekst jedn. Dz.U. z 2019 r. poz. 68).

[SOP]

[ms]